

NACIONALNI PROGRAM 56. FESTIVALA IGRANOG FILMA U PULI: »VJERUJEM U ANĐELE« NIKŠE SVILIČIĆA

Malomišćanska citatnost

Premda je kratki siže filma mamio i prizivao Skarmetinog »Nerudinog pismonošu«, N. Sviličić je očito to imao na umu kada je jednu vijest s crne kronike iskoristio za scenarij, pa je odabrao masu filmskih citata koje je spojio u svog poštaru i malomišćansku mediteransku atmosferu

Kao što ni Nikša Sviličić ne može pobjeći od svoga prezimena, ni kritici nije lako zaobići poznatijeg mu prezimenjaka Ognjena, koji se također u Puli pokazao i dokazao kao novo hrvatsko filmsko osvježenje, a potom se potvrdio i kao nezaobilazan uzor i kriterij. Baš zbog toga je, kao i zbog izbora dalmatinskog okruženja, nemoguće ne uspoređivati ovu dvojicu da bi se lakše objasnilo zašto Nikša nikad neće biti Ognjen, odnosno zašto je Ognjen režiser a Nikša znan-

stvenik i organizator.

Premda je kratki siže filma »Vjerujem u anđele« mamio i prizivao Skarmetinog »Nerudinog pismonošu«, N. Sviličić je očito to imao na umu kada je jednu vijest s crne kronike iskoristio za scenarij, a kasnije se potvrdila i istinitost cijele priče na mjestu snimanja u Komizi, pa je odabrao masu filmskih citata koje je spojio u svog poštaru (Vedran Mlikota) i malomišćansku mediteransku atmosferu (po uzoru na nedavno preminulog Danijela Ma-

rušića), Dee kao Malene, a samu radnju (neplanirana trudnoća) je »posudio« u Ognjenovom »Oprosti za kung fu«, potom malo začinio nekim Brešanovim likovima mjesnih čudaka kao iz »Maršala« (Čoro kojega igra sam Nikša) i tako sve bez toliko potrebnog ritma uobličio u hermetičnost otoka, kao važne dramaturške poruke, a zakidajući na onoj nenadoknadljivoj južnjačkoj ležernosti.

Južnjački likovi

Dea odlazi od kuće iz Zagore s »kopiletom« u truhu (kod Ognjena junakinja dolazi doma u Zagoru s truhom), ali je kod Nikše ženski lik prepreden i svoju situaciju vješto preokreće u svoju korist, koristeći se luzerskom dobrohotnošću poštaru Šime, a zapravo oboje iskorištavaju situaciju u kojoj se nalaze da dođu do nekog neodređenog cilja koji nužno nije loš, dapače (kod Ognjena ona prepušta sudbinu u ruke roditelja i susjeda).

Dea (Dolores Lambaša) i Šime (Vedran Mlikota)

U pravu je Nikša kada kaže da bez snimatelja Nenada Suvačarova ne bi bilo filma jer oni sve drži na okupu slikom mediteranskog iskona. Problem je što film više vjeruje u anđele da će sami nešto popraviti nego u snagu režisera da udahne novi život bez suvišnih mudrih misli, dijaloga, monologa i statičnih TV-scena.

Nešto poput Marinkovićeve »Trešete« i ovaj se film vrti oko južnjačkih likova koji se izvrsno snalaze na svom terenu, a u tome je najdalje otišao iskusni Aljoša Vučković (gradonačelnik) koji naprosto briljira svojom ležernošću, kao i prirodni viški amateri, ili komički statisti.

Priče iz Dalmacije

Oni na momente odmiču filmsku naraciju i atmosferu od one televizične koja nam je stalno pred očima čim ugledamo Mlikotu i Radoša u kadru, dok je ipak previše statista koji su tek prolazne figure (Mile Kekin, Josip Zovko, Frane Lasića, Čubi...) a morale bi se više spoticati o Deine čari koje Dolores Lambaša umije vješto potisnuti ali i koliko se god činila andeoski naivnom i davaloski istaći kada odluči biti Žensko.

Njoj je ovo također debi-tantsko filmsko ostvarenje u glavnoj ulozi i lako bih njenu ulogu usporedio s onom Zrinke Cvitešić u Hribarovom »Što je muškarac bez

brkova«, pogotovo što su obje ukorijenjene u kamenjar i sredinu koja ženu drži pod prismotrom, a one se uspješno iz toga izvlače. To što nije pokazala još više nije ona kriva već režiser koji nije išao do kraja njene prepređenosti, a time i onih neodoljivih ženskih čari koje Dolores itekako može pružiti. Sve u svemu ovaj film će samo još jednom pothraniti sjećanje na sve one priče iz Dalmacije koje smo gutali na malim ekranima, baš kao što nas je i Aljoša vratio svom Ferati, a i ova mala doza optimizma može biti dovoljna u današnjoj represiji da nas opet malo potakne da nije sve crno dok je Modre špilje.

Mate ČURIĆ

Izvrsni Aljoša Vučković i Vedran Mlikota